

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης.*

Έρευνες στην Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

1^ο Σεμινάριο

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Την Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, στις 8.30 το βράδυ, αρχίζει ο νέος 26^{ος} Κύκλος των Σεμιναρίων ΙστορικοΦιλοσοφικού Λόγου, σύμφωνα με το Πρόγραμμα όλης της περιόδου 2012-13 που σας έχω στείλει.

Πάντοτε στο παρελθόν μέχρι τώρα έδινα μια Συνέντευξη Τύπου πριν την έναρξη κάθε Κύκλου, όπου τοποθετούσα τα Σεμινάρια στο πλαίσιο των εξελίξεων πρώτον του υπό διαμόρφωση νέου Παγκόσμιου Συστήματος, δεύτερον του Ευρωπαϊκού Γόρδιου Δεσμού της αποσύνθεσης και τρίτον της ΝεοΕλληνικής καταστροφικής καθίζησης. Αυτή τη φορά όμως δεν είχε νόημα να κάνω το ίδιο.

Στη χώρα μας έχουμε ένα τυραννικό καταπιεστικό καθεστώς, παρόμοιο προς τα πρώην του Ιράκ, της Αιγύπτου, της Λιβύης, της Τυνησίας – και το νυν της Συρίας. Και θα έχει την μοίρα τους. Ακόμη και κατά το περιεχόμενο της τυραννικής εξουσίας, οι ομοιότητες του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου προς τα καθεστώτα Μπάαθ είναι προφανείς. Η διαφορά έγκειται στο ότι τον πυρήνα των Ηγετικών elites της χώρας μας αποτελούν Προδότες Δοσίλογοι, και μια διαπεπλεγμένη ολιγάριθμη οικονομική ολιγαρχία δοτής επιτυχίας, ενώ γύρω τους περιστρέφεται ένας απεριόριστα γελοίος εσμός ανικάνων: έχουμε να κάνουμε με ένα Καθεστώς Προδοτικής Φαυλοκρατίας. Δείτε πως η Κατοχική Κυβέρνηση συμπεριφέρεται τώρα: έχει αναγάγει τον εθνικό εξευτελισμό σε «εθνική στρατηγική»! «Θα

ξεφτιλιστούμε χωρίς όριο για να μη δώσουμε πρόσχημα και λαβή στους Έξω. Έτσι θα μας δώσουν λεφτά». Απύθμενη ξετσιπωσιά ξεφτιλίσματος!

Φυσικά ψεύδονται ασύστολα πολλαχώς. Όσα χρήματα παρέχονται δεν δίδονται, αλλά δανείζονται. Και δανείζονται για να έχουν τις μικρότερες δυνατές απώλειες συνολικά όχι η χώρα αλλά οι δανειστές. Η χώρα καταστρέφεται και περιθωριοποιείται για δύο γεννεές με αυτήν την «σωτηρία» της. Αλλά και αυτό ακόμη το κάνουν οι Ευρωπαϊκές Μεγάλες Δυνάμεις (πολύ σχετικά «Μεγάλες» πια!) λόγω προσωρινής στρατηγικής αβεβαιότητας, μέχρι να αποσαφηνισθεί η νέα τάξη πραγμάτων στο Ευρωπαϊκό Σύστημα, όπως έχω αναλύσει. Και μέχρι να λυθεί η εμπλοκή μεταξύ της Ευρωπαϊκής ανισορροπίας (και με τις δύο έννοιες του όρου!) και του Παγκόσμιου Συστήματος όπως αυτό εκφράζεται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Αλλά το αφόρητο έγκλημα, και το μέγα λάθος, των Δοσίλογων και της Ανίκανης Συνοπαδείας των, δεν είναι το διάτρητο άλλως τε Ψεύδος. Έτσι κιαλλιώς είναι μια συνολική Απάτη το ΝεοΕλληνικό Κατεστημένο της Οικονομικής μικρής Ολιγαρχίας, των Πολιτικών Κολλήγων της και των Προδοτών. Το βαρύτερο θέμα και η Νέμεσις του Κατοχικού Καθεστώτος και της Εγχώριας Ολιγαρχίας είναι ότι ο Λαός των Δημιουργών της Κοινωνίας μπορεί, δύσκολα, να ανεχθεί καμμιά φορά την ανέχεια ακόμη κιαν δεν είναι αίτιός της. Σπανίως μπορεί προσωρινά να ανεχθεί και την ανελευθερία που εμποδίζει την αυτοπραγμάτωσή του. Ποτέ όμως και με κανένα τρόπο δεν ανέχεται τον Εξευτελισμό. Αλλά πώς να το καταλάβουν αυτό οι αυτοβούλως Εξευτελισμένοι κατά προαίρεση; Έτσι όμως σφραγίζεται η αδήριτη μοίρα τους στα χέρια του Ζώντος Θεού και της δίκαιας οργής του Λαού Του.

Τα (αντ)εθνικά ΜΜΕ είναι εξωνημένα και επονεϊδιστα όργανα προπαγάνδας του Καθεστώτος. Τα περιφερειακά φαίνονται λιγότερο ίσως

εξαρτημένα από την Κεντρική Καθοδήγηση, αλλά κατά το μέτρο της ασημαντότητάς τους. Συνιστά στίγμα οποιαδήποτε σχέση με τα Σκυλιά του Καθεστώτος. Η σειρά των ολοσέλιδων Κυριακάτικων άρθρων που έγραφα επί ένα χρόνο στην ΕΞΠΡΕΣ διεκόπη κατόπιν πολιτικής παρέμβασης, επειδή ανέλυα τα αισχρά έργα και ημέρες του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας. Θέλουμε ένα χειραφετημένο ΜΜΕ. Θα χαιρετίσουμε κάθε κίνηση χειραφέτησης.

Η νέα Αντίσταση θα είναι ολοκληρωτική. Θα ξεκινήσουμε οι Δημιουργοί της Κοινωνίας να γράφουμε το μέλλον της Ελλάδας σε λευκή κόλλα. Θα ξαναγυρίσουμε την ιστορία στο σημείο πριν τη Δολοφονία του Κυβερνήτη. Τίποτα από ό,τι έγινε μετά δεν μας δεσμεύει, τίποτα δεν ενστερνιζόμαστε. Θα ολοκληρώσουμε τις κολοβές Επαναστάσεις του 1843, του 1864, του 1909, του 1923 κατά το πνεύμα τους. Θα ξαναβρούμε το αληθινό νόημα της ατελέσφορης επανάστασης του 1821: να είναι ο Ελληνισμός πυρσός συνέργειας για το ΒαλκανοΜικρασιατικό Γεωπολιτικό Πεδίο.

Στην εναρκτήρια συνάντησή μας θα ξεκινήσω από το ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ. Πού είμαστε σε σχέση προς τις κοσμοϊστορικές παγκόσμιες εξελίξεις. Πού είμαστε σε σχέση προς την Ευρωπαϊκή Αλλοτριότητα και τη ΒαλκανοΜικρασιατική Οικειότητα. Πού είμαστε, τέλος, ως προς τα του Οίκου μας, στο εσωτερικό της χώρας.

Αυτό θα είναι η εισαγωγή του Σεμιναρίου μας.

Να ξαναεξηγήσω.

Η ενασχόλησή μας με τα παρόντα και κοινά δεν είναι επεισοδιακή διακοπή του ειρμού του Προγράμματος των Σεμιναρίων. Δεν είναι καν αναπόφευκτη παρατροπή της λογικής του προγράμματος λόγω του αναγκαίου καθήκοντος του πολίτη προς την έρευνα και αυτοεξέταση του πατριωτισμού του. Αντιθέτως, η σύνδεση της Παροντολογίας με τη νόηση

και θεωρία του Είναι είναι ουσιώδης. Ο Λόγος του Όντος είναι ο λόγος της ολοκληρίας της ύπαρξης. Ο Νους δεν τεμαχίζεται (ακόμη και εάν διαιρείται) σε ειδικότητες, σε θεωρητικές και πρακτικές και αισθητικές διαστάσεις και ορίζοντες, σε αφηρημένους και συγκεκριμένους τομείς, σε γενικά και ειδικά και ατομικά θέματα. Η Φιλοσοφία αποτελεί την ενότητα της γνώσης, θεμελιωμένη στην ολότητα του Είναι. Και έχω εξαρχής δηλώσει ότι αποβλέπω στην αποκατάσταση της Φιλοσοφίας στην πατρογονική της περιωπή, στην ενοποιό εστία κάθε επιστήμης και κάθε γνώσης και κάθε θεωρίας και κάθε δεοντολογίας και κάθε αισθητικής και κάθε θρησκευτικότητας, τηρουμένης της διάρθρωσης του όντος σε κάθε πεδίο της πραγματικότητας.

Και αυτό θα αναπτύξουμε εφέτος εν διεξόδω: Τη φιλοσοφική θεμελίωση του Πολιτισμού στην αρχή της ιδιάζουσας διαρθρωμένης πολλαπλότητάς του.

Σκοπός μας και «Τέλος» η ανάδυση της Τάξης του Είναι, δηλαδή ο φωτισμός της πραγματικότητας κατά την ενύπαρκτη διάρθρωσή της. Αυτό κάνουμε, να αχθεί ο Λόγος του Όντος στην πλήρη εντελέχειά του για μας και να κοινωνούμε στον κοινό αυτό Λόγο. Αυτό σημαίνει συνείδηση Ελληνισμού, αφού το Κλασσικό ΕΙΝΑΙ το άνθος του Φωτός του ΕΙΝΑΙ.

Πέρα από αυτήν την απόλυτη θέση, χρήσιμη όμως για τον σύγχρονο άνθρωπο είναι η κατανόηση της ριζικής αντιπαράθεσης Ελληνικού Πνεύματος και Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Ο σημερινός «Δυτικός», πιο σαφώς ο Ευρωπαίος, άνθρωπος καταλαβαίνει καλύτερα την Ελληνική θέση μέσα από την Ευρωπαϊκή Αντίθεση. Μια Αντίθεση μάλιστα όχι συμπληρωματικής εναντιότητας (Ελληνικός Δυϊσμός), ούτε καν συμπεπλεγμένης εχθρότητας (Περσικός Δυϊσμός), αλλά αντιδιαστολή παντελούς ασυμβατότητας. Αυτό θα εξηγήσουμε, βασίζοντας την ανάλυση στους καλύτερους εκατέρωθεν

παραδειγματικούς φορείς και εκφραστές των αντίστοιχων πολιτισμικών ολοκληριών.

Ο Έλληνας δεν είναι βέβαια Ευρωπαίος. Εξ αιτίας, και υπό την επήρεια, του Κατοχικού Καθεστώτος της Χώρας έχει απλώς μια επιδερμική Ευρωφάνεια. Αλλά θα του είναι και αυτού ωφελιμότερη μια διαπόμπευση της Ευρωπαϊκής ενδυμασίας – ακατάλληλης και γελοίας ούτως ή άλλως για την αισθητική και την κλιματολογία του χώρου μας.

Απευθυνόμαστε εξάλλου και στους σοβαρούς Ευρωπαίους. Με τους οποίους ανοίγουμε Διά-λογο επί τη βάσει του διαπιστωμένου και αναμενόμενου ανικανοποίητου έρωτά τους για το κλασσικό. (Η κενή επιθυμία του Υποκειμένου-Μη-Όντος προς το τελειοδύναμο Ον). Και μπορούμε σοβαρά να συζητήσουμε εκεί. Ο Ελληνισμός δεν είναι εθνικιστικός απομονωτισμός. Ο Λόγος του Όντος είναι Κοινός. Το Κλασσικό είναι σαν την ομιλία του ντόπιου: δεν έχει «προφορά» (accent), όλες οι άλλες έχουν. Ο Λόγος του Όντος είναι ο Κανόνας του Όντος, οικουμενικός και διαχρονικός εξ αυτού, επειδή είναι η Τάξη του Είναι, ο διαρθρωτικός ρυθμός της πραγματικότητας. Όσο πιο Έλληνες είμαστε, τόσο πιο οικουμενικοί είμαστε, τόσο πιο ανεναντίωτοι. Μέγα έγκλημα (μεταξύ σωρείας) του Καθεστώτος της Υποτέλειας ότι έκανε εν επιγνώσει του τον ΝεοΕλληνισμό ένα κενό εθνικιστικό παραλήρημα εναντίον όλων των γειτόνων μας, υποδουλώνοντάς τον ταυτόχρονα στον ολέθριο Ευρωπαϊσμό μιας θνήσκουσας, εκ γενετής και αείποτε υπερώριμης, και ουδέποτε νεανικής «Ευρώπης».

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στον συνεχιζόμενο διάλογό μας με τη Σοβαρή Ευρώπη (υπάρχει και αυτή, όχι ως ενότητα αλλά ως μερισμός, οι σοβαροί Γερμανοί, οι σοβαροί Άγγλοι κ.λπ.), θα επικαλεσθώ την Πέμπτη, ως δεύτερη Εισαγωγή, δυο πολύ διαφορετικούς μάρτυρες περιωπής από τον φρικαλέο 20^ο αιώνα.

Θα συζητήσουμε τον περίφημο Πρυτανικό Λόγο του **Heidegger, Die Selbstbehauptung der deutschen Universität** (Η Αυτοκατάφαση του Γερμανικού Πανεπιστημίου), εκφωνηθέντα στις 27 Μαΐου 1933, τέσσερις μήνες μετά την ανάρρηση του Hitler στην Καγκελαρία της Γερμανίας.

Και επίσης τα **Four Quartets** (Τέσσερα Κουαρτέτα) του **T.S. Eliot**, το κύκνειο ποιητικό έργο του που συνέθεσε κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1941-44).

ΘΕΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

Και από τα μέρη του παρόντος και του παρακείμενου παρελθόντος (νοηματικά μεγέθη πάντοτε και όχι απλές χρονικές στιγμές συμβάντων) θα πάμε στην ενότητα του Όλου. Θα βυθιστούμε στην Κλασσική Μεταφυσική που θα μας απασχολήσει στο Πρώτο αυτό Μέρος της φετινής περιόδου των Σεμιναρίων μας, πριν τις Εορτές των Χειμερινών Τροπών του Βασιλέως Ηλίου και της Σάρκωσης του Λόγου ως Νοητού Ήλιου.

Αρχίζουμε από την Αρχή. Η Αρχή έχει προτεραιότητα έναντι και αυτού του Είναι.

Το Είναι είναι το απόλυτο δεδομένο. Δεν τίθεται στην αρχή ως Ερώτημα. Δεν θεματοποιείται ως πρόβλημα. Το πρωταρχικό Μεταφυσικό Ερώτημα είναι για την Αρχή του Είναι.

Το δεύτερο Μεταφυσικό Ερώτημα είναι για την ιδιαίτερη σχέση μεταξύ Αρχής και Είναι. Η σχέση αυτή δεν είναι η κυριολεκτικά αιτιώδης που υφίσταται μεταξύ δυο γεγονότων ή συμβάντων τα οποία συνδέονται ως αίτιο και αιτιατό επί του αυτού οντολογικού επιπέδου. Άλλη είναι η σχέση του πίπτοντος μήλου προς την πληγή που υφίσταται από την πρόσκρουση το υποκείμενο σώμα και άλλη η σχέση του νόμου της βαρύτητας προς την πληγή. Θα ερευνήσουμε την «αιτιότητα» των Νόμων και τη φύση της Αρχής, ιδιαίτερα της Πρώτης Αρχής της Πραγματικότητας.

Το τρίτο και τελεστικό Μεταφυσικό Ερώτημα είναι συνεπακόλουθα αυτό του Είναι. Αλλά έχουμε κερδίσει με τις προηγούμενες δυο Απορίες το κατάλληλο πλαίσιο, τον πρέποντα ορίζοντα για να τεθεί σωστά τούτο το ερώτημα. Η διερεύνησή του θα μας οδηγήσει στη μελέτη των Τεσσάρων Θεμελιωδών Αποριών:

1) της Σχέσης Κρυφού και Φανερού, 2) της Σχέσης του Είναι και του Όντος, 3) της Σχέσης Ενός και Όντος και 4) της Σχέσης Πραγματικότητας και Φαινομένου.

Το θέμα μας στην πρώτη συναντησή μας θα είναι λοιπόν το εξής κατά το πρόγραμμα:

Το Αίνιγμα του Είναι:

Το Κρύφιο και το Φανερό της Ύπαρξης.

Εν, Είναι, Ον και Φαινόμενο.

Πιστός στον ΙστορικοΦιλοσοφικό χαρακτήρα αυτών των Σεμιναρίων, θα δώσω και την ιστορική διάσταση του καθαρού θεωρητικού προβληματισμού, αναφερόμενος αδρομερώς στην ανάπτυξη του φιλοσοφικού λόγου από τους Ίωνες Φυσιολόγους στον Παρμενίδη, όπως την έχουμε παρακολουθήσει και αναλύσει και κατα-νοήσει στους δύο προηγούμενους Κύκλους. Παραπέμπω στα σχετικά κείμενα, τα οποία και θα αναρτήσω συντόμως στο site συναπαρτισμένα σε δύο ενότητες: Α/ Από τον Θαλή στον Ηράκλειτο, και Β/ Παρμενίδης. Θα σας ειδοποιήσω σχετικά, για την ευκολία της αναφοράς σας σε αυτά.

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.
